

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce:

I. S.

bytem X, X

zastoupený advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph. D.

sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy

sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2013, č. j. MHMP 1181289/2013

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2008, č. j. MCP6 10028/2008, Úřad městské části Praha 6 (stavební úřad) vyhověl žádosti společnosti KALDERA s. r. o. o umístění nástavby a přístavby bytového domu č. p. x, k. ú B. Toto rozhodnutí bylo toliko formulačně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

změněno rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 23. 12. 2009, č. j. S-MHMP871598/2009/OST/No. Žaloba I. S. proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 21. 8. 2013, č. j. 9A 48/2010-60, zamítnuta. Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2010, č. j. MCP6 038706/2010, stavební úřad povolil na pozemku parc. č. x a x v k. ú. B., Š. x, P. 6, nástavbu a přístavbu domu, stavbu podzemních garáží vč. úpravy rozvodů elektro, plynu a ZTI. Proti tomuto rozhodnutí se odvolal I. S., jehož odvolání stavební úřad posoudil jako nepřipustné a vyznačil na stavebním povolení doložku právní moci a stavebním „v dobré víře ve správnost, resp. vykonatelnost rozhodnutí se stavbou započal“. Magistrát však s poukazem na nesprávné vymezení okruhu účastníků (žalobce jako opominutý účastník) stavební povolení zrušil a s ohledem na to, že se stavbou již bylo započato, stavení řízení zastavil, neboť za tohoto stavu je nutné stavbu projednat v režimu § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) jako stavbu zahájenou bez stavebního povolení.

2. Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2013, č. j. MCP6 004322/2014 (dále též „rozhodnutí I. stupně“), stavební úřad k žádosti společnosti KALDERA s. r. o., IČO 25763601, se sídlem Liborova 330, Praha 6 (dále též „stavebník“), dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, dodatečně povolil stavbu: změna stavby – nástavba a přístavba bytového domu na adrese Š. x, P. 6 (dále též „stavba“). Žalobou nyní napadeným rozhodnutím ze dne 29. 10. 2013, č. j. MHMP 1181289/2013, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobou podanou dne 23. 12. 2013 napadl žalobce nadepsaného rozhodnutí žalovaného, neboť se domnívá, že uvedené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy. Žalobce uvádí, že nebyla podána žádost o dodatečné stavební povolení předmětné stavby, pročez nebylo možné vydat dodatečné povolení této stavby (především žádost nezahrnovala pozemek p. č. x v k. ú. B.). Stavba také nerespektuje charakter a měřítko stávající zástavby ulice U D., narušuje kvalitu prostředí a pohodu bydlení v domě žalobce. Žalobce dále konstatuje, že odkaz na územní rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. MCP6 051464/2009 (dále též „územní rozhodnutí“) není správný, neboť dle § 93 odst. 4 stavebního zákona pozbývá územní rozhodnutí platnosti, pokud bylo následné stavební řízení zastaveno. Řízení o povolení stavby zastavil žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 6. 2011, č. j. S-MHMP 276914/2011/OST/Vr/Ja, tedy uvedené územní rozhodnutí pozbylo platnosti. Žalobce rovněž namítá, že nejsou splněny předepsané minimální odstupové vzdálenosti stavby od okolních staveb. Stavebníkem doložená dokumentace neodpovídá rozsahu dokumentace dle § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, kterou je nezbytné přiložit k žádosti o stavební povolení, a neodpovídá požadavkům zákona a jeho prováděcí vyhlášky. Nakonec žalobce osvětluje, jak byl zkrácen na svém vlastnickém právu k domu č. p. x a k pozemkům parc. č. x a parc. č. x, k. ú. B., P. 6, a to zejména v důsledku narušení pohody bydlení v jeho domě, zhoršením světelných podmínek a zhoršením životního prostředí v dané lokalitě. Zároveň dojde ke zhuštění zástavby a stísnění prostorů mezi stavbami. (Podrobněji soud žalobní námitky včetně reakce žalovaného rozepisuje pro přehlednost až níže v rámci vypořádání žaloby.)
4. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

5. Ve vyjádření ze dne 10. 2. 2014, č. j. MHMP 185292/2014, žalovaný uvádí, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno na základě podání stavebníka ze dne 15. 8. 2012, které bylo nutné posuzovat materiálně podle jeho obsahu. Pokud pozemek p. č. x, v k. ú. B., nebyl v žádosti uveden, s ohledem na další podklady se jednalo toliko o nedopatření, které bylo v dalším řízení odstraněno.
6. Ohledně charakteru stavby a jejích účinků na okolní prostředí žalovaný uvádí, že z předložené studie oslunění i ze zjištění stavebního úřadu vyplývá, že změna stavby nemůže zabránit oslunění domu žalobce, přičemž odkazuje na normu ČSN 73 0580-1. Byť dojde ke snížení normových hodnot osvětlení o cca 4 %, nemůže dojít ke snížení pohody bydlení ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, a to i vzhledem k situování a dispozičnímu řešení domu žalobce. V otázce „utopení“ domu žalobce žalovaný vycházel z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2013, č. j. 9A 48/2010-60.
7. Ve vztahu k zachování odstupových vzdáleností žalovaný dodává, že nejsou zachovány v daném místě již za stávajícího stavu. Změnou stavby nedojde k přiblížení se k objektu žalobce. Výjimka řeší vzájemný odstup staveb přes ulici U D. v části zvyšované stěny domu č. p. x v úseku protilehlých stěn v délce 2,1 m a vzdálenost 6,39 m je měřena od paty této zvyšované zdi. Vzdálenost stávající garáže od domu žalobce je daná, a proto zde nebylo nutné vydávat výjimku. Rovněž podle názoru žalovaného nebylo nutné vydávat výjimku z čl. 8 odst. 2 pražské stavební vyhlášky, neboť provedením nástavby se stávající odstupy nemění.
8. Žalovaný k dokumentaci uvádí, že doložená koordinační situace dostatečným způsobem vypovídá o umístění změny stavby. Způsob likvidace dešťových vod se v důsledku povolované změny stavby nemění a zůstane zachován, tedy dešťová voda bude odvedena do kanalizace, neboť však není možný. Ve věci odvětrávání garáží je v textové části dokumentace pouze chyba v psaní v označení světových stran. I otázky zatravnění, spádování a zakrytí schodiště z podzemních garáží vyplývají z doložené dokumentace.
9. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
10. V replíce ze dne 17. 6. 2014 žalobce uvádí, že žalovaný ve svém vyjádření nevyvrátil důvodnost žalobních námitek; ve zbytku prakticky zcela opakuje své žalobní námitky.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud vyrozuměl případné osoby zúčastněné na řízení o probíhajícím řízení ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s. vyrozuměním ze dne 6. 1. 2014, č. j. 5A 219/2013-27, ale žádná z těchto osob soudu v propadné lhůtě nesdělila, že bude uplatňovat v řízení svá práva.
13. Soud rozhodl dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
14. Žaloba není důvodná.

15. Soud předně poukazuje na konstantní judikaturu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
16. Soud dále uvádí, že řízení o dodatečném povolení stavby je ze své povahy určitou kombinací územního a stavebního řízení. O dodatečném povolení stavby bylo rozhodováno na základě žádosti stavebníka ze dne 15. 8. 2012, tedy v režimu § 129 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, neboť podle přechodného ustanovení v čl. II bod 14 zákona č. 350/2012 Sb. bylo nutné pravomocně neskončená správní řízení posoudit podle dosavadních předpisů. Řízení dle § 129 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, mělo přitom převažující rysy stavebního řízení, neboť územní řízení bylo redukováno pouze na prokázání skutečnosti dle § 129 odst. 2 uvedeného zákona. Ačkoli žalobce měl možnost uplatňovat v řízení námitky, stavební zákon omezuje jejich rozsah. Žalobce mohl dle § 129 odst. 3 ve spojení s § 114 odst. 1 stavebního zákona uplatňovat pouze námitky, které se obsahově týkají stavebního řízení, proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Z toho vyplývá, že každá ze vznesených námitek musela splňovat obdobně tyto podmínky: (i) musela se vztahovat k projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, (ii) z jejího obsahu muselo být patrné dotčení konkrétního vlastnického práva žalobce a (iii) muselo se jednat o přímé dotčení takového práva. Naopak žalobce nebyl oprávněn vznášet obecné námitky, které neměly přímý vztah k možnému dotčení jeho práv, nebo námitky, jimiž by hájil veřejný zájem, neboť ochrana veřejného zájmu na různých úsecích veřejné správy přísluší dotčeným orgánům.
17. Žaloba podaná žalobcem v převážném rozsahu tyto podmínky nesplňuje, jak soud níže osvětlí. Žalobce sice vznesl celou řadu námitek, z většiny však není zřejmé, jaká jeho konkrétní práva měla být přímo dotčena namítanými vadami. Řada námitek žalobce se pak týkala územního řízení, ačkoli takové námitky měl žalobce vznášet v dřívější fázi řízení. Soudy jsou jako zvláštní orgány veřejné moci povolány k ochraně subjektivních práv (čl. 90 Ústavy České republiky). Úkolem správních soudů je pak ochrana veřejných subjektivních práv při činnosti orgánů veřejné správy [§ 2, § 4 písm. a) s. ř. s.]. Z toho je patrné, že předpokladem poskytnutí soudní ochrany je právě tvrzené dotčení subjektivního práva. Pokud však žalobce z velké části žádné dotčení svých práv netvrdil nebo tak činil pouze v obecné rovině a zaměřil se převážně na rozporování různých detailů v dokumentaci stavby, z povahy věci nemůže být taková žaloba úspěšná, neboť z ní není zřejmé, jak mohl být žalobce stavbou reálně zkrácen na svých právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 1 As 63/2016-45, bod 9).
18. K právě řečenému soud zdůrazňuje, že byť v obecné rovině je řízení o dodatečném povolení stavby určitou kombinací řízení územního a stavebního, v nyní projednávané věci předcházelo dodatečnému stavebnímu povolení řádné územní řízení zakončené

vydáním rozhodnutí o umístění téže stavby, jež následně byla dodatečně povolena. Žalobce byl účastníkem tohoto územního řízení, a to účastníkem aktivním, který uplatnil odvolání proti územnímu rozhodnutí a následně i (neúspěšnou) správní žalobu (již výše citované řízení u zdejšího soudu vedené pod sp. zn. 9A 48/2010). Z toho plyne, že není žádného rozumného důvodu, aby soud v nynějším řízení opět meritorně přezkoumával námitky žalobce spadající svou povahou do územního řízení, na něž mu již opakovaně bylo v různých stupních (či fázích) přezkumu odpovězeno.

1. Námitka týkající se žádosti o dodatečné stavební povolení

19. Žalobce uvádí, že nebyla podána žádost o dodatečné stavební povolení předmětné stavby, tedy nebylo možné vydat dodatečné povolení této stavby. Vydané rozhodnutí je zmatečné, neboť úřad rozhodl o dodatečném povolení stavby na pozemku, ve vztahu k němuž nebyla podána žádost o dodatečné povolení stavby. V žádosti je uveden pouze pozemek parc. č. x, k. ú. B., ačkoli podle podkladů a rozhodnutí se má jednat o stavbu na pozemcích parc. č. x a parc. č. x. Žádost lze přitom dle § 45 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jen zúžit nebo vzít zpět, nikoli rozšířit. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se nejednalo o rozšíření žádosti, ale pouze o odstranění jejího nedostatku. Předmět řízení byl vymezen žádostí. Jelikož nebyla podána žádost o dodatečné povolení celé stavby ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona, mělo být nařízeno její odstranění. Napadené rozhodnutí je tak vydáno v rozporu s uvedeným ustanovením stavebního zákona.
20. Žalovaný k uvedené námitce uvedl, že stavebník není černým stavebníkem, který by nerespektoval stavební zákon, neboť zahájil stavbu v dobré víře na základě rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 17. 5. 2010, č. j. MCP6 038706/2010, byť toto rozhodnutí bylo později zrušeno. Žalovaný také dodal, že pro dodatečné povolení stavby není stanoven žádný formulář a že žádost stavebníka, který použil formulář žádosti o stavební povolení, posuzoval materiálně jako žádost o dodatečné povolení stavby. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že stavebník doplnil výčet dotčených pozemků (str. 2 až 4 napadeného rozhodnutí).
21. Soud konstatuje, že z dané námitky není patrné, jak mohla být dotčena žalobcova subjektivní práva. Ze strany žalobce se jedná spíše o rozporování drobných detailů stavebníkovy žádosti i procesního postupu stavebního úřadu, což však nemá žádný vztah k právní sféře žalobce.
22. Pouze na okraj soud uvádí, že součástí správního spisu je žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 1. 8. 2012, která obsahuje pod bodem IV. specifikaci pozemků dotčených záměrem: parc. č. x a parc. č. x, k. ú. B., obec P. Povinnost posuzovat podání podle jeho skutečného obsahu vyplývá z § 37 odst. 1 správního řádu. Pokud pak z dalších podkladů vyplývá (srov. např. zásady organizace výstavby, část E., č. 2, str. 1), že dotčenými pozemky byly právě dvě výše uvedené parcely, nepovažuje soud opomenutí na straně stavebníka za tak významné, že by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí I. stupně. Nejednalo se o rozšíření stavebníkovy žádosti, ale odstranění rozporu mezi projektovou dokumentací a textem žádosti. Soud proto shledal, že v otázce označení parcel se jedná o zřejmý omyl či opomenutí, které bylo možné jednoduše opravit. Námitka není důvodná.

2. Námitka týkající se charakteru stavby a jejích účinků v území

23. Žalobce uvádí, že stavba nerespektuje charakter a měřítko stávající zástavby ulice U D., narušuje kvalitu prostředí a pohodu bydlení v domě žalobce. Žalobce namítá, že tak nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

respektovány čl. 4 odst. 1 a 3, čl. 8 odst. 1, čl. 13 odst. 1 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „pražská stavební vyhláška“), a § 20 odst. 1, § 25 odst. 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „stavební vyhláška“), a § 76 odst. 2 a § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Stavba bude převyšovat dům č. p. x, na který navazuje, i dům žalobce č. p. x. Stavba měla odpovídat podmínkám ulice U D., tedy ve vztahu k této ulici měla být redukována hmota nástavby a stavba (4 nadzemní podlaží) neměla převyšovat dům č. p. x (1 nadzemní podlaží a podkroví). Realizací stavby zároveň došlo ke zhoršení světelných poměrů v žalobcově domě, neboť proti navrhované stěně přístavby je okno obytné místnosti žalobcova domu. Ohledně pohody bydlení žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/205-116. Zhoršení osvětlení dokládá technická studie z 02/2013, z níž vyplývá, že dojde ke zhoršení hodnoty denní osvětlenosti roviny zaklení okna domu žalobce až o 4 % téměř na minimální přípustnou mez osvětlení. Byť jsou poměry v ulici U D. historickým vývojem zástavby stísněné, neznamená to, že realizací dodatečně povolované stavby v daném místě by měly být ještě více zhoršeny, což úřad nezohlednil. Zkrácení stěny stavby do ulice U D. je zcela převáženo nárůstem hlavní hmoty objektu a jejím současným zvýšením. Přitom neexistuje žádný veřejný zájem na umístění stavby v daném místě a realizaci stavby není možné ospravedlnit zjevnou zastaralostí domu.

24. Žalovaný k této námitce uvedl, že se nejedná o umístění nového objektu a jeho začlenění do stávající zástavby, ale o nástavbu, přístavbu a stavební úpravy stavby. Po posouzení detailů stavby dospěl k závěru, že navržené změny odpovídají urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí. Přitom podrobně zdůvodnil, že nedojde k zásahu do pohody bydlení žalobce či jeho zdravého životního prostředí (str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí).
25. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného. Předem uvádí, že žalobce mohl vznášet pouze námitky, které mají přímý vztah k dotčení jeho práv. V této žalobní námitce tak soud musel odhlédnout od její obsahové části týkající se toho, že stavba nerespektuje urbanistický a architektonický charakter okolí, neboť se opět jedná o námitku, která příslušela k posouzení toliko správním orgánům. Navíc se jedná o námitku, která obsahově náleží do fáze umísťování stavby v rámci územního řízení. Co se týče věcného posouzení zbytku námitky, soud konstatuje, že se jí podrobně vypořádal již v rozsudku ze dne 21. 8. 2013, č. j. 9A 48/2010-60. V něm přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2009, č. j. S-MHMP 871598/2009/OST/No, kterým bylo k odvolání žalobce změněno územní rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6 ze dne 6. 8. 2009, č. j. MCP6 051464/2009, sp. zn. SZ MCP6 085584-1/2007/OV/Na, vydané k žádosti stavebníka o změně stavby spočívající v nástavbě a přístavbě bytového domu č. p. x při ulicích U D. a Š. na pozemcích parc. č. x a parc. č. x, k. ú. B., P. 6. Soud uvádí, že se jednalo o územní řízení předcházející nyní posuzované věci se stejným předmětem a účastníky, v rámci něhož žalobce vznášel obdobné námitky. Jelikož projednávaná věc je pouze pokračováním tohoto minulého řízení, jsou přijaté závěry soudu platné i pro nyní posuzovaný případ.
26. Soud proto shrnuje, že již tehdy odmítl posuzovat urbanistické a architektonické hodnoty v území, neboť tento úkol je ve výlučné pravomoci stavebního úřadu, odmítl i snahy žalobce o vznášení námitek týkajících se ochrany veřejného zájmu. Stavba měla

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dostatečnou oporu v předložené projektové dokumentaci a nenarušovala charakter okolní zástavby reprezentované jak nižšími domky v ulici U D., tak vyššími činžovními domy v ulici Š. Ohledně pohody bydlení soud podrobně osvětlil, že na stísněnosti místa se nepodílí absolutně navrhovaná změna stavby, nýbrž i jiné faktory: stávající, historická zastavěnost místa a existence garáže v ulici U D. Subjektivní dojem stísněnosti žalobce tak nebyl v příčinné souvislosti se zamýšlenou stavbou a nezasahoval nepřiměřeně do práv žalobce. Rovněž námitka snížení oslunění domu žalobce nebyla důvodná, neboť příslušná studie oslunění dokládala, že změna stavby nemůže zabránit oslunění domu žalobce, a námitky žalobce ohledně zastínění jeho domu byly vágní a nedoložené. Vzhledem k tomu, že se jedná o námitky, které tento soud již přezkoumával, odkazuje nyní na str. 7 až 12 rozsudku ze dne 21. 8. 2013, č. j. 9A 48/2010-60, kde se podrobně zabýval i naplněním podmínek stavebních předpisů.

27. Soud dále zjistil, že ve správním spise je založena světelnětechnická studie přístavby a dostavby bytového domu ul. Š. č. x, P. 6, zhotovená Ing. H. A. Tato studie obsahuje závěr, že „[p]rovedeném navrhované stavby nebude v posuzovaném RD č. x (dům žalobce, pozn. soudu) ovlivněn stav proslunění bytů z hlediska splnění požadavků ČSN 73 4301. Po provedení navrhovaných stavebních úprav objektu č. x se doba proslunění místnosti č. 1.11 v 1.NP objektu č. x mírně prodlouží. Stínění obytných místností v RD č. x navrhovanou stavbou je dle ČSN 73 0580-1 považováno za vyhovující“, přičemž tento závěr je podložen řadou výpočtů. Pokud žalobce uvádí, že dojde ke snížení denního osvětlení až o 4 %, tato skutečnost dokládá, že snížení osvětlení v důsledku stavby je zcela minimální (př. z 60 min osvětlení při odpočtu 4 % zůstane 57,6 min osvětlení, což je bez exaktního měření lidskými smysly prakticky nepoznatelné). Přitom snížením denního osvětlení podle studie zůstávají zachovány limity stanovené právními předpisy. Nadto soud doplňuje, že tvrzení žalobce, že bude tímto snížením osvětlení dotčen, je zcela obecné a nedoložené, neboť není například ani zřejmé, jaké místnosti co do účelu jejich užívání měly být v domě žalobce snížením osvětlení ovlivněny. Námitka není důvodná.

3. Námitka týkající se pozbytí platnosti územního rozhodnutí

28. Žalobce uvádí, že odkaz na územní rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. MCP6 051464/2009, není správný, neboť dle § 93 odst. 4 stavebního zákona pozbývá územní rozhodnutí platnosti, pokud bylo následné stavební řízení zastaveno. Řízení o povolení stavby zastavil žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 6. 2011, č. j. S-MHMP 276914/2011/OST/Vr/Ja, pročež územní rozhodnutí pozbylo platnosti. Úřad neprovedl řádný přezkum souladu stavby s požadavkem § 129 odst. 2 stavebního zákona, a jeho závěr o přípustnosti dodatečného povolení stavby tak nemůže obstát. Stavebník neprokázal naplnění podmínek citovaného ustanovení. Úřad měl v řízení o dodatečném povolení stavby přezkoumat žádost i s ohledem na pražskou stavební vyhlášku.
29. Podle § 93 odst. 4 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, *územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povolení řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí.*
30. Soud předem uvádí, že z této námitky opět není patrné, jak se daná skutečnost měla dotknout právní sféry žalobce. Přesto soud uvádí, že závěry žalobce ohledně pozbytí platnosti územního rozhodnutí dle § 93 odst. 4 stavebního zákona jsou mylné, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

územní rozhodnutí pozbývá platnosti z žalobcem tvrzeného důvodu při současném (*kumulativním*) splnění 2 podmínek: (i) stavební řízení bylo zastaveno (ii) po lhůtě platnosti územního rozhodnutí. Platnost územního rozhodnutí je vázána na jeho právní moc. Jelikož žalobce podal proti územnímu rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. MCP6 051464/2009, odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 12. 2009, č. j. S-MHMP 871598/2009/OST/No, nabylo územní rozhodnutí právní moci až ve chvíli, kdy bylo doručeno rozhodnutí o odvolání účastníkům řízení, tedy nejdříve dne 23. 12. 2009. Jelikož platnost územního rozhodnutí je dle § 93 odst. 1 stavebního zákona nejméně 2 roky, platnost uvedeného územního rozhodnutí mohla skončit nejdříve dne 23. 12. 2011. Pokud bylo řízení o povolení stavby zastaveno rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 6. 2011, č. j. MCP6 051464/2009, stalo se tak zjevně před tím, než územní rozhodnutí pozbylo platnost prostým uplynutím lhůty. Navíc dané stavební řízení bylo zastaveno jen z toho důvodu, aby mohlo být dále o záměru stavebníka vedeno řízení o odstranění stavby, respektive řízení o dodatečném povolení stavby.

31. Stavební úřad tedy správně vycházel z územního rozhodnutí (str. 9 rozhodnutí I. stupně) a zabýval se i splněním kritérii § 129 odst. 2 stavebního zákona (str. 5 až 7 rozhodnutí I. stupně). Soud proto shledal, že stavební úřad měl dostatečný podklad pro učiněný závěr, že stavba není v rozporu se zájmy územního plánování i s obecnými požadavky na výstavbu. Námitka není důvodná.

4. Námitka týkající se dodržení minimálních odstupových vzdáleností staveb

32. Žalobce uvádí, že nejsou splněny předepsané minimální odstupové vzdálenosti stavby od okolních staveb. Poukazuje na to, že není splněn požadavek čl. 8 odst. 2 pražské stavební vyhlášky ve vztahu k odstupu od domu žalobce č. p. x, neboť výška dodatečně povolované stavby je 9,8 m a vzdálenost od domu žalobce, kterou je nutné měřit od výjezdu z garáží, jen cca 2,9 m. Přitom u stavby takového objemu měly být respektovány nutné odstupy, aby prostory mezi stavbami nebyly stísněné. Odkaz na územní rozhodnutí není správný, neboť uděluje výjimku k umístění přístavby rodinného domu ve vzdálenosti 6,39 m od hranice s pozemkem parc. č. x. Jednak je stavba bytovým domem a zároveň vzdálenost mezi stavbami měřená dle čl. 8 odst. 9 pražské stavební vyhlášky je 2,9 m. Vzdálenost domu je sice daná, ale mění se požadovaný odstup, tedy bez toho, aby byla schválena potřebná výjimka, nelze stavbu dodatečně povolit. Absenci výjimky nelze nahradit odůvodněním napadeného rozhodnutí, proč by měla být výjimka udělena.
33. Žalovaný odkázal na územní rozhodnutí, jehož součástí bylo udělení výjimky z odstupových vzdáleností, a zároveň doplnil, že vzdálenost garáže od domu žalobce je daná a v této části budou probíhat pouze stavební úpravy, a proto nebylo třeba vydávat další výjimku (str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí).
34. Soud konstatuje, že otázkou odstupových vzdáleností se zabýval v již zmíněném řízení vedeném pod sp. zn. 9A 48/2010, kde podrobně osvětlil, že „[p]ři stávající zastavěnosti dané lokality není dosažení odstupových vzdáleností uvedených ve vyhlášce při jakékoliv úpravě domu čp. x možné. Stávající odstupové vzdálenosti existující mezi domy žalobce a domem čp. x nemůže zhoršit přístavba domu do vnitřního traktu dvora umístěná ve vzdálenosti 3,49 m od společné hranice pozemku vlastníka domu čp. x s pozemkem ulice U D. Navrhovaná nástavba 1 NP a podkroví již vůbec nemůže zhoršit nyní existující odstupové vzdálenosti a dále nemůže změnit ani fakt, že již za stávající situace a při stávajících odstupových vzdálenostech domů bez ohledu na změnu stavby, jsou v protilehlých stěnách domů umístěna okna. Uvedené bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

důvodem, proč stavební úřad s odkazem na poměry v ulici dané historickým vývojem zástavby již v současné době stísněné a nevyhovující vyhlášce č. 26/1999 Sb. nenalezl v novém stavu – změny stavby parametry, které by porušily požadavky na odstupové vzdálenosti dle citované vyhlášky, a proto nenalezl důvod, proč by při nezměněných odstupových vzdálenostech nemohl vyhovět žadateli o stavební úpravu činžovního domu, která nejenže majitelům domů nezhorší pohledovost do protilehlých stěn, ale která nebude mít dle doporučujících ČSN ani nepřípustné dopady na osvětlení části domu žalobce ve styčné délce 2,1 m. Soud proto sice přisvědčil námitkám žalobce, že povolení výjimky z odstupových vzdáleností musí být odůvodněné, nepřisvědčil mu však v tom, že by v tomto případě povolení výjimky odůvodněno nebylo a že by povolení výjimky přineslo zhoršení pohody bydlení v domě žalobce. Stavební úřad i žalovaný relevantní důvody pro povolení výjimky našly právě v tom, co v žalobě jako příklad pro výjimečné porušení požadavků na odstupové vzdálenosti nabízí žalobce, totiž že jde o místo, kde dodržení ustanovení vyhlášky poměry stávající stavby neumožňují. Jestliže stávající poměry stavby znamenají, že požadavky na odstupové vzdálenosti dle cit. vyhlášky nejsou v daném místě dodrženy, pak tím spíše při změně stavby, která vůbec nespočívá v prostorovém přiblížení se k sousednímu objektu a v porušení stávajících odstupů, se lze stěžít dovolávat čl. 8 odst. 2 citované vyhlášky. Protože však je stavební úřad při povolování staveb vázán platnými právními předpisy a žádost o výjimku byla podána, nemohl stavební úřad nést cestou rozhodování o výjimce. Proto nezbylo, než aby tak učinil rozhodnutím podle § 169 odst. 2 stavebního zákona o povolení výjimky z ust. čl. 8 odst. 2 vyhlášky, byť toto rozhodnutí vzhledem k poměrům v daném místě v konečném důsledku vyznívá pouze formálně. Stavební úřad a potažmo žalovaný také náležitě odůvodnily, proč povolená výjimka za stávajících poměrů zastavenosti daného místa i při územním záměru nástavby a přístavby objektu čp. x, nepřiměřeně nezhorší parametry osvětlení a možnost oslunění domu žalobce, jak bylo uvedeno výše. I když lze přisvědčit žalobci v tom, že zájmy chráněné ust. čl. 8 odst. 2 vyhlášky nelze redukovat pouze na problematiku osvětlení a oslunění, soud ve sporu mezi žalobcem a správními orgány nenalezl argumentaci k jinému konkrétnímu právu žalobce dotčenému nedodržením odstupových vzdáleností, když v tomto směru zhoršení pohody bydlení žalobce soustředil do námitky narušení urbanistického a architektonického charakteru prostředí, jehož posouzení náleželo dotčeným orgánům státní správy.“

35. Soud konstatuje, že se opět jedná o námitku, která se vztahuje k proběhlému územnímu řízení. S ohledem na skutečnost, že soud neshledal žádné důvody, proč by se měl odchýlit od dosavadního závěru, přijal jej soud i v nyní posuzovaném případě. Co se týče tvrzení žalobce, že územní rozhodnutí pozbylo platnosti, odkazuje soud na výše uvedené závěry. Námitka není důvodná.

5. Námitka týkající se nedostatků projektové dokumentace

36. Žalobce uvádí, že stavebníkem doložená dokumentace neodpovídá rozsahu dokumentace dle § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, kterou je nezbytné přiložit k žádosti o stavební povolení, a neodpovídá požadavkům zákona a jeho prováděcí vyhlášky. Dokumentace stavby je v rozporu s přílohou č. 1 bod C písm. b) vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, a neobsahuje řádnou koordinační situaci stavby. Předložená koordinační situace neobsahuje žádné výškové kvóty kromě kóty hřebene střechy, přičemž tvrzení úřadu jsou k tomu zmatečná. V dokumentaci dále absentuje řešení odvodu dešťových vod. Stavba nesplňuje požadavek na vsakování dešťových vod, jejich zadržování na pozemku a jejich regulované vypouštění. Žalobce odkazuje i na § 20 odst. 5 písm. c) stavební vyhlášky, že likvidace dešťových vod musí být řešena přednostně vsakováním,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

případně regulovaným vypouštěním do kanalizace, přičemž tato podmínka nebyla v řízení prokázána a žalovaný se námitkou nezabýval. Ohledně odvětrávání podzemních garáží žalobce poukazuje na skutečnost, že v textu technické zprávy je popis umístění přívodů a odvodů vzduchotechniky chybně otočen. Pokud tomu tak je, je dokumentace nesprávná a stavbu není možné dodatečně povolit. Žalobce poukazuje i na skutečnost, že odtah škodlivin z garáže je vyveden přímo do bezprostřední blízkosti oken domu žalobce, což je podstatným porušením čl. 4 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 pražské stavební vyhlášky. Žalobce dále uvádí, že není zřejmé, jak bude řešen strop garáží a zda a jak bude zatravněna střecha. Výkres je v rozporu s jinými částmi dokumentace stavby a dokumentace nesplňuje požadavek stavebního zákona na přehlednost a úplnost; stavebník tak nepředložil dokumentaci v rozsahu stanoveném vyhláškou o dokumentaci staveb. Bez předložení řádných podkladů nebyla naplněna ani podmínka § 3 správního řádu.

37. Žalovaný se otázkou odvětrávání garáží a jejich stropu, likvidací dešťových vod i náležitostmi projektové dokumentace zabýval, přičemž neshledal žádnou z námitek důvodnou (str. 8 až 10 napadeného rozhodnutí).
38. Soud opakuje, že přípustné jsou pouze takové námitky žalobce, jejichž součástí je tvrzené dotčení práv. Žalobce napadá dílčí nedostatky projektové dokumentace, ačkoli otázky týkající se kótování hřebenů střech, odvodu dešťové vody, krytí střech garáží či dílčích nesrovnalostí v podkladech zjevně nemají žádný vliv na jeho právní sféru, resp. přinejmenším žádné konkrétní své dotčení žalobce netvrdí. Takové námitky proto nejsou způsobilé k meritornímu posouzení.
39. Pouze ve vztahu k vyústění odvětrávání garáží žalobce uvádí, že odvod je v úrovni oken jeho domu, čímž má docházet k porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 pražské stavební vyhlášky, tedy k porušení ustanovení stanovující požadavky na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Soud předně zjistil z projektové dokumentace (výkres F.V1), že výstup z odtahu vzduchu z garáží je od vnější zdi garáže směrem k nemovitosti žalobce vzdálen minimálně 7,3 m (3,450 m + 3,850 m). Pokud tedy žalobce tvrdí, že jeho okna jsou vzdálena cca 3 m od rohu garáže, jsou vzdálena více jak 10 m od odtahu vzduchu. Soud dále uvádí, že uvedený odtah není komínem, který by programově vypouštěl škodliviny vzniklé spalováním, ale jedná se o součást vzduchotechniky, jejímž cílem je především zajistit výměnu vzduchu v hromadné garáži. Ačkoli provozem automobilů uvnitř garáže dochází nesporně ke vzniku škodlivin, soud se nedomnívá, že by při běžném užívání garáže dimenzované pro 12 osobních automobilů vznikalo takové množství škodlivin, jejichž větrání by mělo relevantní vliv na zdravé životní prostředí v okolí přivrácených oken žalobce. Běžné využití garáže spočívá především v „uskladnění automobilů“, přičemž provoz automobilu v garáži při zajíždění, popojíždění a vyjíždění, při němž dochází k vytváření škodlivin, je k této prioritní funkci v zanedbatelném časovém poměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, č. j. 2 As 174/2016-20). Pokud jsou automobily zaparkované, s jistým zjednodušením nedochází k vytváření žádných škodlivin a je ventilován pouze „vydýchaný vzduch“. Soud proto uzavírá, že okna žalobce jsou poměrně daleko od odtahu z garáží a zároveň je poměrně zavádějící žalobcova představa, že předmětný odtah je významným zdrojem znečištění. Nadto soud poukazuje na skutečnost, že žalobce nebydlí na venkově ale v dopravně vytíženém městě, kde je jistá míra znečištění dopravou přirozená. Námitka není důvodná.

6. Námitka týkající se dotčení vlastnického práva žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

40. Žalobce závěrem namítá, že byl zkrácen na svém vlastnickém právu k domu č. p. x a k pozemkům parc. č. x a parc. č. x, k. ú. B., P. 6, a to zejména v důsledku narušení pohody bydlení v jeho domě, zhoršením světelných podmínek a zhoršením životního prostředí v dané lokalitě. Zároveň dojde ke zhuštění zástavby a stísnění prostorů mezi stavbami.
41. Soud konstatuje, že daná námitka je pouze určitým shrnutím námitek předchozích. Otázky stísněnosti prostorů mezi stavbami, zahuštění zástavby a zhoršení pohody bydlení a světelných podmínek byly podrobně vypořádány v rámci soudního přezkumu územního řízení pod sp. zn. 9A 48/2010. Zbylé námitky pak soud neshledal důvodnými (viz výše). O zásahu do pohody bydlení je totiž možné hovořit pouze v takových případech, pokud dojde k podstatným změnám v činitelích a vlivech, které se na utváření pohody bydlení podílejí. Určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, pokud je přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře od obecně požadovatelných standardů na bydlení s přihlédnutím ke konkrétním zvláštěm lokalitě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS). V posuzovaném případě přitom žalobce neprokázal, že by realizace stavby jakkoli zasahovala nad míru přiměřenou poměrům do jeho právní sféry. Námitka není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.